FUNDACIÓ VILA CASAS

CAN FRAMIS BARCELONA

Nota de premsa

La Fundació Vila Casas reivindica el Robert Llimós més conceptual en una exposició que esdevé homenatge a l'artista i al seu llegat

- La mostra recupera el període experimental de 1969 a 1973 i proposa una nova lectura de la trajectòria de **Robert Llimós** a partir de la relació entre cos, matèria, acció i percepció.
- L'exposició, comissariada per **blanca arias**, es podrà visitar al Museu Can Framis fins al 7 de febrer de 2027.

Barcelona, 9 de novembre de 2026 — La Fundació Vila Casas presenta *És que encara no hi ha prou ulls a la cara?*, una exposició dedicada a **Robert Llimós** (Barcelona, 1943–2026) que, **concebuda inicialment per reivindicar una etapa fonamental de la seva trajectòria artística, esdevé ara un sentit homenatge a l'artista i al seu llegat.** La mostra recupera el treball que va desenvolupar entre 1969 i 1973, en el context de l'art conceptual català, i proposa una nova aproximació a un període decisiu de la seva producció.

Per a **Bernat Puigdollers**, director d'art de la Fundació Vila Casas: "Robert Llimós ha estat un artista fonamental, que va tenir un paper decisiu durant la dècada dels setanta en la introducció i consolidació dels corrents conceptuals des de la pràctica pictòrica i l'art d'acció. Va obrir camins visionaris que avui són un referent per a les noves generacions, que han adoptat i reinterpretat pràctiques similars a les que ell ja havia explorat aleshores". Puigdollers reivindica també la trajectòria d'un artista infatigable, sempre disposat a experimentar amb tècniques i llenguatges diversos i a incorporar les darreres tendències artístiques per obrir nous camins. Tal com assenyala, la seva principal preocupació va ser sempre cercar i trobar una imatge nova. El director d'art recorda, a més, una generació que, "reivindicant la *joie de vivre*, va saber obrir camins enmig de la foscor del franquisme", i a la qual, afirma, "encara no hem fet justícia".

L'exposició, comissariada per **blanca arias**, proposa una nova lectura del gir conceptual de Llimós, no com una ruptura o un parèntesi dins la seva trajectòria, sinó com un moment decisiu en la construcció d'un llenguatge que mantindrà viu al llarg de gairebé set dècades. A través d'un diàleg entre pintura, escultura, acció i paraula, la mostra explora una de les qüestions que travessen tota la seva producció: la recerca obstinada d'una imatge nova.

En paraules de la comissària: “L’exposició és una invitació a reprendre la tasca d'aprendre a mirar i, més concretament, d'obrir-se a la visió. La mostra s'enfoca en el període en què Llimós treballa en el marc de l'art conceptual català (1969-1973) per convidar-nos a llegir tota la seva trajectòria des d'un mateix compromís vital: l'obstinació per trobar una imatge nova. Si bé les coordenades d'aparició de la imatge varien al llarg de la seva carrera, el mètode persisteix: situar-se, observar, traduir, repetir, insistir”.

Pintor de formació i per vocació, Robert Llimós va fer de l'observació, la repetició i l'experimentació amb materials i llenguatges diversos els principals motors de la seva pràctica. Les ratlles, les geometries, les formes abstractes i, més endavant, les representacions d'éssers extraterrestres responen a una mateixa necessitat: trobar noves maneres de representar allò que encara no té una forma coneguda. L'exposició posa en relació les investigacions conceptuals dels anys setanta amb la producció posterior de l'artista i convida a reconèixer la continuïtat d'aquesta recerca més enllà dels canvis formals i temàtics.

Aquesta continuïtat es fa especialment evident arran de l'experiència que Llimós va afirmar haver viscut el 2009, durant un viatge a Fortaleza (Brasil), quan va albirar una nau extraterrestre habitada per dos éssers reptilians. Convençut que havia estat escollit per representar aquella visió, va dedicar bona part de la seva producció posterior a donar imatge a aquests éssers. “Des d'aleshores, en Robert va dedicar la totalitat de la seva pràctica a la representació d'aquests éssers còsmics, que no són altra cosa que l'encarnació de la possibilitat d'una imatge nova, la materialització del somni d'un nou despertar de la pintura”, explica la comissària.

Un dels eixos de l'exposició és, també, la reivindicació de la corporalitat i la materialitat en l'art conceptual. Davant les lectures que sovint l'han associat a la desmaterialització, la fredor i l'absència del cos, blanca arias proposa acostar-se a les obres des de l'experiència física de l'artista i la seva relació amb els materials. Les teles, els metalls, les estructures i les accions no són simples suports d'una idea preconcebuda, sinó elements que intervenen activament en el procés de creació.

El recorregut no segueix un ordre cronològic, sinó que estableix correspondències entre obres, materials i gestos de diferents moments de la trajectòria de Llimós. **S'articula en quatre àmbits** —*Hi ha un cos, Un gest en un*

espai, Un desig de veure i *Una manera d'estar al món*— que proposen quatre aproximacions a la relació entre el cos, la matèria, la percepció i la possibilitat de fer aparèixer una imatge nova.

Abans d'endinsar-se en aquests quatre àmbits, el recorregut presenta una selecció de peces que introdueixen la importància de la materialitat en la pràctica de Llimós. El plom, el zinc i la lona es mostren en diàleg, atenent les seves propietats físiques i les possibilitats expressives que ofereixen. Entre aquestes obres es destaca *Quatre Pals* (1972), una escultura realitzada amb zinc i lona procedent del Museu Reina Sofía, que feia dues dècades que no s'exposava. La peça exemplifica el contrast entre la rigidesa i la flexibilitat, entre els materials que sostenen una estructura i els que cedeixen i es transformen, i anticipa una de les qüestions centrals de l'exposició: la capacitat de la matèria d'intervenir en el procés creatiu.

Àmbits de l'exposició

Hi ha un cos

Aquest àmbit proposa un diàleg entre imatge i escultura, en què les fotografies —recuperades de l'arxiu de la Fundació Robert Llimós— documenten els processos de creació i la relació física de l'artista amb les seves peces, que sovint incorpora al propi cos. La disposició de les obres, a diferents alçades i amb possibilitat d'envoltar-les, busca implicar corporalment el visitant en l'experiència de contemplació.

Aquest àmbit explora la dimensió corporal de l'escultura i la manera com Robert Llimós incorpora el seu propi cos a les obres, convertint-lo en instrument d'experimentació i espai de transformació. En obres com *Funda* (1972), el llenç esdevé un element portable que estableix una relació directa entre el cos i la matèria. Les fotografies de l'arxiu de l'artista completen aquest diàleg i mostren com les escultures s'incorporen a l'experiència física de qui les crea.

Un gest en un espai

El segon àmbit se centra en les accions i performances dels primers anys setanta, quan la pintura abandona el llenç per convertir-se en moviment i intervenció en l'espai públic. *Llimós en marxa* (1972) n'és un exemple destacat: una acció que posteriorment es va col·lectivitzar als *Encuentros de Pamplona*, on tres participants van convertir les ratlles pictòriques en vestits i els seus cossos en pintura en moviment. Aquestes intervencions reivindiquen també l'ocupació de l'espai públic en el context de la dictadura franquista.

També s'hi presenta *Mediterrani* (1975), realitzada durant el seu exili a Nova York, com un gest de nostàlgia i reivindicació d'una identitat mediterrània. A través de les accions, els vídeos, els esbossos i les litografies, Llimós assaja noves formes de comunicació i de relació amb l'espai públic, alhora que posa en qüestió la capacitat de l'art per transmetre un missatge i ser comprès.

Un desig de veure

El tercer àmbit proposa una aproximació a la mirada com a pràctica d'observació i com a forma d'accedir a allò que encara no podem reconèixer. Les obres de la sala configuren un arxiu de gestos ascensionals que conviden a alçar la mirada, entrenar l'ull i predisposar el cos a una altra manera de veure. A través d'obres com *Núvol* (1970), *Espai ple* (1970) o les composicions geomètriques, s'exploren diferents formes de capturar, representar i percebre allò que habitualment ens passa desapercebut. La geometria, fins i tot en les seves formes més planes i conceptuals, esdevé una invitació a flexibilitzar la mirada.

El neó *Veure*, situat originalment en una escala de la casa de Robert Llimós, explora la relació entre llum, percepció i els límits del que som capaços de veure. Aquest espai anticipa també la seva posterior fascinació pels éssers extraterrestres.

Una manera d'estar al món

El darrer àmbit posa en diàleg les investigacions conceptuals dels anys setanta amb les representacions d'éssers extraterrestres dels darrers anys de Llimós. Les obres, que adquireixen volum i presència corporal, impliquen el cos de l'artista en un procés gairebé coreogràfic. Les lones amb la seva signatura, repetida fins a desaparèixer, qüestionen també l'autoria i la identitat artística. Les grans lones suspeses i les petites aquarel·les d'ovnis realitzades entre el 2024 i 2025 evidencien la continuïtat d'una mateixa metodologia basada en l'observació, la repetició i l'experimentació. Malgrat els canvis de llenguatge i de motius, persisteix una mateixa obstinació: trobar una imatge nova.

El títol de l'exposició recupera un vers del poema *Parla en Robert* (1967), de **Rafael Santos Torroella**, i planteja una pregunta sobre els límits de la mirada i la possibilitat de veure allò que encara no som capaços de reconèixer. Una qüestió que travessa el conjunt del recorregut i que continua oberta al final de la visita: potser no es tracta de tenir més ulls, sinó d'aprendre a mirar d'una altra manera.

Concebuda inicialment com una reivindicació d'una etapa fonamental de la trajectòria de Robert Llimós, l'exposició ha esdevingut un homenatge a la seva figura i al seu llegat. Una mostra que vol reconèixer la singularitat d'una

trajectòria marcada per la curiositat, la llibertat creativa i l'experimentació constant, però també mantenir viu allò que va moure Llimós al llarg de tota la seva vida: el desig de veure allò que encara no hem vist.